

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **A. S.**

skazanego z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 stycznia 2017 r.,

kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S.

z dnia 15 lutego 2016 r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) zasądzić od skazanego koszty sądowe postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 15 lutego 2016 r. (sygn. akt III K (...)) A. S. został uznany winnym czynów z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. oraz z art. 207 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 czerwca 2016 r. (sygn. akt II AKa [...]).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów w odniesieniu do zeznań

świadków M. S. oraz E. K. złożonych na rozprawie w dniu 23 czerwca 2016 r. oraz w postępowaniu przygotowawczym, a także brak poprawnego odniesienia się do zarzutów zawartych w apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 15 lutego 2016 r. a dotyczących błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 czerwca 2016 r. oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 15 lutego 2016 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

W odpowiedzi na powyższą kasację Prokurator Rejonowy w S. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu umożliwiającym jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Analiza uzasadnienia kasacji w powiązaniu z zarzutami postawionymi w jej petitum utwierdza w przekonaniu, że skorzystanie z tego nadzwyczajnego środka odwoławczego w rzeczywistości stanowi próbę podważenia ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji a podzielonych przez Sąd odwoławczy. Kontestowanie wniosków wyprowadzonych przez Sąd odwoławczy po przesłuchaniu na rozprawie apelacyjnej świadków M. S. oraz E. K. nie ma związku tak naprawdę z ich depozycjami, ale z wnioskami wyciągniętymi z materiału dowodowego przez Sąd I instancji. Zeznania tychże świadków nie przyniosły przełomowej wiedzy i nie wpłynęły na treść finalnego rozstrzygnięcia (por. s. 8-10 uzasadnienia). Z tym wnioskiem Sądu odwoławczego nie zgadza się skarżący. Jednakże nie prezentuje przekonujących argumentów, które obrazowałyby jakieś naruszenia procedury karnej występują w sprawie w tym jej aspekcie.

Ponadto zdaniem Sądu Najwyższego Sąd odwoławczy dopełnił standardu kontroli apelacyjnej wynikającej z art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. Biorąc pod uwagę jakość i zakres wywodów sąd a quo oraz samej apelacji – był uprawniony by w taki a nie inny sposób podsumować swoje rozważania. Ponadto skarżący kasacyjnie nie wykazał, że nawet jeśli miałyby to stanowić naruszenie

prawa procesowego, to w jaki istotny sposób mogło wpłynąć na finalne rozstrzygnięcie.

Pamiętać należy, że niedopuszczalne jest bezpośrednie atakowanie w kasacji orzeczenia sądu I instancji, a także kwestionowanie ustaleń faktycznych. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu I instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. Rolą sądu kasacyjnego nie jest bowiem ponowne "dublujące" kontrolę apelacyjną rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu I instancji (tak SN w postanowieniu z dnia 22 listopada 2016 r., IV KK 357/16).

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.